

NAGY ZSUKA

dúcok

Antall Pista halálhírére

terrakotta emlékezet művházak rádiók
emberek linómetszetei hangsúlyos dúcokon
a skodától Ratkóig a Zöld elefánttól Noé bárkájáig
grafikák egy emberben emberek a grafikákon

meggondolta magát az Isten és hátrafelé mászik
útján az ember mint a rák a múltban keresi kincseit
magnókazetták egy szobában bábeli zavar tisztul bennük
recsegnek mint régi szófák melyeken anekdotákat mesél
egy riporter ízes morbid pajzán történetekkel izgatja a halált
hogy ő is élni akar röhögünk retinánkba folyik a hasnyál fényt kap
a jelen és becsukja szemét egy nagyon hosszú gondolat mindenhol
leoltják a villanyt kikapcsolják a mikrofonokat offlajn van mindig
ennyi marad könyvjelzők végtelen szalagok frekvenciák egy többé
fel nem vett szemüveg hever mint elhagyott kiállítási tárgy

—
és mikor elfelejtjük esendőn önzőn aki nincs kezébe vesz egy új
nyomóformát egy lány és folytatja apja maradt fényeit karcokat
a karcok után

kavicsok

bemostad a szívembe a szerelmet
mint partról kavicsot a tenger

kérdés mindig hogy tud-e úgy
szeretni az ember ahogy kell

lassan omló hegység az idő
törik kopik mint doveri sziklák

és megtanulja az ember amit
kell úgy ahogy

megmosom kavics arcomat
a mohaszőröből kibújik a szívem

feléd nézek és csak ennyit
mondok igen